

MILÍ PŘÁTELÉ, BRATŘI A SESTRY V KRISTU,

V TĚCHTO DNECH VSTUPUJEME DO DOBY POSTNÍ, KDY JE NÁM DOPŘÁNA PŘÍLEŽITOST K ZASTAVENÍ SE. PROROK JEREMIÁŠ NÁS VYZÝVÁ: „STŮJTE NA CESTÁCH A VYHLÍŽEJTE, PTEJTE SE, KTERÁ JE DOBRÁ, PO NÍ SE VYDEJTE A VAŠE DUŠE NALEZNOU KLID.“ (6,16). MNOZÍ Z VÁS PROŽÍVÁTE SKRZE SVOU NEMOC RŮZNÁ OMEZENÍ, KTERÁ VÁS V JISTÉM SLOVA SMYSLU „ZASTAVILA“. SKRZE TOTO VNĚJŠÍ ZNAMENÍ BYCHOM MĚLI PŘEJÍT DO HLUBIN NAŠEHO NITRA A SNAŽIT SE BÝT ZAKOTVENI V NAŠEM PÁNU. V TOMTO SPOJENÍ PAK NAJDEME CESTU ZE SVÝCH BOLESTÍ. I KDYŽ JE BUDU STÁLE POCIŤOVAT NA SVÉM TĚLE, MÁ DUŠE BUDE POSÍLENA LÁSKOU, KTERÁ SE PRO MNE VYDALA AŽ NA SMRT. PROTO VÁM PŘEJI, ABY SE VÁM I V LETOŠNÍ POSTNÍ DOBĚ DAŘILO SKRZE KRISTŮV KŘÍŽ PŘIJMOUT A UNĚST VŠE, CO KAŽDÝ DEN PŘINÁŠÍ, A ABYSTE MOCÍ JEHO LÁSKY NALEZLI POKOJ A VYROVNANOST VE SVÉ DUŠI.

K TOMU VŠEM ZE SRDCE ŽEHNÁM

VÁŠ BISKUP

Sestry a bratři,

všichni jsme lidmi na cestě, jsme postními poutníky do věčnosti, i když třeba nemůžeme udělat ani krok. Naše víra nás přibližuje k Pánu, který nás provází a zve k následování, neboť právě on je cílem naší životní pouti. Jeden hluboce věřící spisovatel prohlásil, že si neváží cest, na jejichž konci není chrám; i on se toužil setkávat co nejčastěji s Bohem. Vzpomínám na paní Emilku, která denně, za každého počasí přicházela do katedrály Svatého Ducha, aby, plně soustředěná, byla přítomna mši sv. Při návratu domů její tvář vyzařovala zvláštní pokoj. Říkala, že taková denní návštěva je pro ni posilou a odměnou za celodenní práci, když si k hubenému důchodu přivydělávala mandlováním prádla. V dnešním světě se vyskytuje množství nejrůznějších cest, které ovšem mají jeden ze dvou cílů: u nevěřícího je to smrt a pak už nic, pro nás věřící je cílem našeho putování Bůh. Příkladem je Ježíš Kristus, který před koncem své pozemské cesty svým učedníkům řekl: Jdu domů k Otcí. To znamená, že ať se ubíráme jakoukoli cestou, je to pouť domů, kde na nás čeká Bůh, náš Otec. V tom je její pravý smysl.

Někdy se nám stává, že se ocitáme jakoby na poušti, osamoceni a plní bolesti, sice uprostřed lidí, kteří nás ale nechápou nebo nám nechtějí rozumět. V takových chvílích se mohou dostavit různá pokušení například k zoufalství, ztrátě naděje a podobně. Je dobré se ptát, co tomu říká Bůh? Vzpomeňme si na Ježíšova slova o muži, který postavil svůj dům na skále: ať přišla jakákoli nepohoda, stavba obstála, nic ji nenarušilo. Naší skálou má být pevná víra v Boží stále přítomnou pomoc, jde jen o to, abychom si ji často připomínali a každý den znovu tuto přítomnost zakoušeli. V duchu si opakujme slova Písma, která jsou plná života a síly, obsahují tedy dary, které tolik potřebujeme! Už sv. Augustin poznal, že Boží slovo sílí, když lidská slova slábnou. Aby nás Boží slovo posilovalo, potřebujeme se ztišit a vypnout vnitřní i vnější televizi; pak se nám dostane útěchy, kterou do bdělé duše může vložit jedině Boží nekonečná láska. Jeden moudrý kněz řekl, že se máme modlit, jako bychom se modlili poprvé v životě. Jeho radu můžeme použít i při četbě Písma: čtème je s takovou pozorností, jako bychom je četli poprvé: každé slovo má pak svou hodnotu a důraz, který se nám zapíše do srdce a pomůže nám v těžších situacích. Dostaneme sílu k zachování určitého odstupu od všeho, co prožíváme, co nás bolí a narušuje naši pohodu. Nezapomínejme, že Bible je textem inspirovaným Duchem svatým, a při pozorném čtení do nás tento Duch vstupuje, aby nás vedl a pomohl zvládnout složité zákruty naší pouti. O této možnosti čtème v životech svatých i ve vzpomínkách bratří a sester, kteří za nedávné totality trpěli ve vězeních, ale

kterým vydatně pomáhala modlitba, často společná, a příběhy Starého a Nového zákona; ty rozebírali, hovořili o nich a čerpali sílu k přežití. Postní doba, kterou prožíváme, je příležitostí k pravidelnému rozhovoru s Bohem v modlitbě a přemýšlení o jeho Slovu. Tyto a podobné malé oběti přinášejí velký užitek v podobě vnitřního pokoje a mají blahodárny vliv i na náš celkový stav.

To vám i sobě bratrsky přeje

P. Miloslav Fiala OPraem.

V den památky Panny Marie Lurdské, 11. února 2017, si katolická církev připomíná 25. Světový den nemocných. Právě Panna Maria je ústřední postavou poselství papeže Františka k tomuto dni (český překlad jsme převzali ze stránek ČBK).

Poselství Svatého otce Františka k 25. Světovému dni nemocných, 11. února 2017

Drazí bratři a sestry,

dne 11. února budeme slavit v celé církvi a zvláště v Lurdech 25. Světový den nemocných na téma: Úžas nad tím, co Bůh koná: „Veliké věci mi učinil ten, který je mocný...“ (Lk 1,49). Tento den, ustanovený mým předchůdcem svatým Janem Pavlem II. v roce 1992 a poprvé slavený 11. února 1993 právě v Lurdech, poskytuje příležitost, abychom věnovali zvláštní pozornost nemocným anebo všeobecněji lidem trpícím. A zároveň vyzývá ty, kdo se pro ně obětují, počínaje rodinnými příslušníky až po zdravotnické pracovníky i dobrovolníky, aby vzdávali díky za povolání obdržené od Pána doprovázet nemocné bratry. Toto výročí rovněž obnovuje v církvi duchovní energii ke stále lepšímu vykonávání oné základní součásti jejího poslání, jež zahrnuje službu těm posledním, nemocným, trpícím, lidem vyloučeným a postaveným na okraj (srov. Jan Pavel II., motu proprio *Dolentium hominum*, 11. února 1985,1). Chvilé modliteb, slavení Eucharistie, pomazání nemocných, sdílení s nemocnými a prohloubení bioetických a teologicko-pastoračních témat, o nichž se bude během těchto dní v Lurdech hovořit, zajisté poskytnou nový a důležitý příspěvek pro takovou službu.

Již nyní duchovně zaujímám místo u jeskyně Massabielle vedle obrazu Neuposkvrněné Panny, na níž ten, který je mocný, učinil velké věci pro spásu lidstva. Přejí si vyjádřit svou duchovní blízkost Vám všem, bratři a sestry, kteří prožíváte utrpení, i vašim rodinám; stejně tak vyslovuji své ocenění všem těm, kdo v různých rolích a ve všech zdravotních zařízeních rozestých po celém světě odborně, zodpovědně a oddaně pracují pro vaši úlevu, pečují o vás a o vaši každodenní pohodu. Toužím povzbudit všechny nemocné, trpící, lékaře, ošetřovatele, rodinné příslušníky i dobrovolníky k tomu, aby v Panně Marii, Uzdravení nemocných, kontemplovali Boží něhu ke každé lidské bytosti a vzor odevzdanosti do Boží vůle; a aby ve víře, živené Slovem a svátostmi, vždy nacházeli sílu milovat Boha a bratry i při prožívání nemoci.

Stejně jako svatá Bernadetta jsme před Mariiným zrakem. Pokorná dívka z Lurd vypravuje, že Panna, již nazývá „Krásná Paní“, na ni hleděla tak, jako se hledí na člověka. Tato prostá slova popisují plnost vztahu. Bernadetta, chudá, negramotná a nemocná, cítí, že Maria na ni hledí jako na člověka. Krásná Paní s ní hovoří s velkou úctou, bez blahosklonnosti. To nám připomíná, že každý nemocný je a stále zůstává lidskou bytostí a tak je třeba s ním jednat. Nemocní a lidé postižení, třebas i závažně, mají svou nezcizitelnou důstojnost a své poslání v životě a nikdy se nestávají pouhými objekty; i když se někdy mohou jevit pouze jako pasivní, ve skutečnosti tomu tak nikdy není.

Po svém pobytu u jeskyně Bernadetta díky modlitbě proměňuje svou křehkost v podporu ostatních a díky lásce se stává schopnou obohacovat své bližní a především dává svůj život za spásu lidstva. Prosba

Krásné Paní, aby se Bernadetta modlila za hříšníky, nám připomíná, že nemocní a trpící v sobě nenosí jen přání uzdravit se, ale také chtějí křesťansky prožívat svůj život, a docházejí až k tomu, že ho darují jako autentičtí Kristovi učedníci misionáři. Maria dává Bernadettě povolání, aby sloužila nemocným, a zve ji, aby se stala Sestrou lásky, což je povolání, jež ona naplňuje v tak velké míře, že se stává vzorem, na který může být odkázán každý zdravotnický pracovník. Prosme tedy Neposkvrněné Početí o milost, abychom stále dokázali nacházet vztah k nemocnému jako k člověku, který zajisté potřebuje pomoc, někdy i v těch nejzákladnějších věcech, ale nese v sobě dar, jenž má být sdílen s druhými.

Pohled Panny Marie, Potěšení zarmoucených, osvěcuje tvář církve v jejím každodenním nasazení pro potřebné a trpící. Cenné plody této církevní starostlivosti o svět utrpení a nemoci jsou důvodem díky Pánu Ježíši, který se s námi solidarizoval svou poslušností Otcově vůli až po smrt na kříži, aby lidstvo bylo spaseno. Solidarita Krista, Božího Syna narozeného z Panny Marie, je výrazem milosrdné Boží všemohoucnosti, jež se projevuje v našem životě – především je-li křehký, zraněný, pokořený, vyloučený a trpící – a rozlévá v něm sílu naděje, která nám umožňuje povstat a podporuje nás.

Takové bohatství lidskosti a víry nesmí vyjít nazmar, ale spíše nám má pomáhat vyrovnávat se s našimi lidskými slabostmi a zároveň s výzvami přítomnými ve zdravotnickém a technologickém prostředí. U příležitosti Světového dne nemocných můžeme nacházet nový rozmach k tomu, abychom přispívali k šíření kultury respektující život, zdraví a životní prostředí, a nový impulz, abychom bojovali za úctu k integritě a důstojnosti lidí také díky poctivému přístupu k bioetickým otázkám, k ochraně slabších a k péči o životní prostředí.

U příležitosti 25. Světového dne nemocných obnovují svou blízkost v modlitbě a povzbuzují lékaře, ošetřovatele, dobrovolníky i všechny zasvěcené muže a ženy angažované ve službě lidem nemocným a znevýhodněným; církevní i občanské instituce pracující v tomto prostředí; i rodiny, které se s láskou starají o své nemocné příbuzné. Všem přeji, aby stále byli radostným znamením Boží přítomnosti a lásky napodobováním zářivého svědectví tolika Božích přátel a přítelkyň, mezi nimiž připomínám svatého Jana z Boha a svatého Kamila de Lellis, patrony nemocnic a zdravotnických pracovníků, a svatou Matku Terezu z Kalkaty, misionářku Boží něhy.

Bratři a sestry, vy všichni, nemocní, zdravotní pracovníci a dobrovolníci, pozvedněme společně svou modlitbu k Panně Marii, aby její mateřská přimluva podporovala a doprovázela naši víru a od Krista, jejího Syna, aby nám získávala naději na cestě uzdravení a zdraví, pocit bratrství a zodpovědnosti, nasazení pro integrální lidský rozvoj a radostnou vděčnost pokaždé, když jsme užasli nad její vděčností a jejím milosrdenstvím.

Ó, Maria, naše Matko,
která každého z nás v Kristu přijímáš jako svého syna,
pomáhej důvěryplnému očekávání našeho srdce,
podporuj nás v našich nemocech a utrpeních,
veď nás ke Kristu, svému Synu a našemu bratru,
a pomáhej nám odevzdávat se Otcí, který koná velké věci.

Všechny vás ujišťuji svou trvalou vzpomínkou v modlitbě a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání.
8. prosince 2016, slavnost Neposkvrněného Početí.

FRANTIŠEK

Zprávy z diecéze

Biskupská návštěva ve Fakultní nemocnici Hradec Králové, 10. 2. 2017

V rámci Světového dne nemocných navštívil ve čtvrtek odpoledne biskup Jan Vokál, spolu s několika kněžími a jáhny, královéhradeckou nemocnici.

Ředitel Fakultní nemocnice prof. Vladimír Palička se ujal delegace z Biskupství a spolu se svým doprovodem ji provedl po Klinice otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku, kterou velmi poutavě představil přednosta kliniky prof. MUDr. Viktor Chrobok. Biskup Jan se pozdravil i s pacienty kliniky a popřál jim brzké uzdravení. Mše svatá, kterou diecézní biskup následně na klinice odsloužil, se zúčastnili někteří pacienti i zástupci personálu nemocnice. V 17 hodin pak byla P. Tomášem Petrácem ve foyer kliniky představena osobnost umučeného faráře Josefa Toufara. Ředitel nemocnice se na závěr celého setkání svěřil, jak osobně vnímá spolupráci mezi FNHK a Biskupstvím a jak moc si váží přátelského ducha každoročního setkávání.

Biskup Jan pozval zasvěcené osoby do katedrály, 2. 2. 2017

Každoročně se 2. února, na svátek Uvedení Páně do chrámu, setkávají s diecézním biskupem osoby, které zasvětili svůj život Bohu, a v jehož diecézi žijí.

Nejinak tomu bylo také letos. Nejprve se sešli všichni v 9:30 h. v kapli sv. Klementa, kde biskup Jan požehnal všem přítomným svíce hromničky, aby se průvodem následně vydali do katedrály Svatého Ducha, která se v tu chvíli zaplnila řeholnicemi a řeholníky, působícími v rámci svých řádů a kongregací v královéhradecké diecézi. Při bohoslužbě celebrowané Mons. Janem Vokálem, sídelním biskupem, zazněla promluva P. Jana Paseky, vikáře pro pastorační, mimo jiné na téma svátost manželství, což vykouzlilo na tvářích přítomných ne jeden úsměv. Samozřejmě, že kazatel hovořil o manželství ve spojitosti s Bohu zasvěceným životem.

I další program svátku zasvěceného života byl „ušít“ řeholníkům na tělo. P. Augustín Slaninka, bývalý letitý spirituál bratislavského kněžského semináře, si připravil přednášku o řeholním životě dnešní doby, o jeho radostech i úskalích.

Ekumenická bohoslužba v katedrále Sv. Ducha, 23. 1. 2017

V rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů proběhla v katedrále bohoslužba za účasti představitelů křesťanských církví.

Pozvání od sídelního biskupa Jana Vokála do královéhradecké katedrály přijali představitelé křesťanských církví působících v Hradci Králové – Pavel Pechanec – biskup Církve československé husitské pro královéhradeckou diecézi, Františka Klásková – farářka Církve československé husitské v Hradci Králové, Tomáš Vítek – farář Českobratrské církve evangelické v Hradci Králové, Martin Legát – kazatel Církve bratrské, Denis Doksanský – pastor křesťanského Centra Sion a ředitel Centra Sion, Adrian Kostilník – kněz řeckokatolické církve, Jakub Limr – pastor sboru křesťanského společenství Mozaika.

Setkání se neslo v duchu bourání zdí mezi lidmi, mezi náboženskými společnostmi. Radostná atmosféra se po společné bohoslužbě přenesla i na neformální setkání v biskupské rezidenci.

zprávy jsou převzaty z diecézního webu

Nejen chlebem živ je člověk

Co člověk potřebuje k životu? Kdosi odpověděl docela jednoduše: chléb a svobodu. O obojí se musí usilovat. Ale je vždycky zápas o chléb a svobodu poctivý? Nezačne-li člověk vnímat obojí – jak chléb, tak svobodu, také jako dar, jeho úsilí o jejich získání je raněno lidskou bídou, slabostí a sobectvím. Od počátku lidských dějin se lidem zdálo, že nejsou dost svobodní. Že jsou až příliš spoutáni požadavky Božího zákona. Nerespektovali ho a prosadili si nakonec to své. Tak se dostali do otroctví svých vášní a svého sobectví. Kolik bolestí, trápení si člověk touto neposlušností Božímu zákonu už způsobil.

Jsme na začátku postní doby. Čtyřicet dní nás dělí od svátků Velikonoc. Jsme pozváni prožívat tento čas tak, abychom znovu objevili, kde je základ našeho bytí, v čem je naše svoboda, jak máme žít, abychom neusilovali jen o to, co pomíjí a je hmotné a nepřináší lidskému srdci pokoj a radost.

Už tradičně se o první postní neděli předčítá evangelium o Ježíšově pokušení na poušti. On svým postojem tváří v tvář nepříteli lidstva – ďáblu – dokazuje, že je svobodný a nezávislý na tom, co dovede spoutávat lidského ducha i srdce. Neopíral se o to, v čem lidé rádi vidí prostředek k dosažení svých ne příliš čestných cílů. Nenechal se zlákat poctami moci, ani ne majetkem. Odmítl kompromisy s mocnostmi světa. Přes všechna pokušení zůstal na té cestě, kterou mu ukazoval Bůh – Otec.

Všetchna tři pokušení jsou stále přítomna v lidských dějinách. Mít moc, to přitahuje, oslepuje a vábí. Žádat chléb místo kamene, to znamená: proč nějaké sebezapírání, strádání, proč oběti? Jde to přece pohodlněji. Proč se snažit získat lidi láskou? To je přece zdlouhavé a nevděčné. Udělej to mocí a slávou. Lidé nechtějí nic než podívanou. Kleknout před satanem, to je jen výsledek těch prvních dvou pokusů ukázat svou moc. Kdo bezohledně využije své moci jen pro sebe, ten je už ve sféře, kde se neklaní Bohu, ale ďáblu.

Blaise Pascal napsal: „Pozná-li člověk Boha, ale nepozná-li svou ubohost, propadá pýše. Pozná-li svou ubohost, ale nepozná-li Boha, propadá zoufalství. Ale poznáním Ježíše Krista stojíme uprostřed, neboť v Ježíši nalezneme jak Boha, tak i svou ubohost.“

Máme dnes větší požadavky než lidé minulých generací. To všechno je v pořádku. Je to vývoj a je to dobývání země a snaha o její ovládnutí. Ale vládneme my tomu všemu, anebo vědeckotechnický pokrok vládne nám? Ptejme se tedy každý sám sebe, v čem nejsem ještě pánem situace? Čemu otročím? Kde mám ještě říci ve svém životním stylu jasné ne ke všemu, co je poskvrněno mravním zlem – hříchem? Kde jsem se nechal ovládnout duchem pýchy, zloby, kde jsem zůstal lhostejný k velkým hodnotám řádu Božího zákona?

Chceme společně a každý zvlášť prosit v postní době o dar moudrosti, rady a síly, abychom tento čas, velmi důležitý pro naše osobní zrání, užili k dobru svému a k prospěchu druhých. Oprostili se od všeho, co v nás spoutává ducha tvořivosti a lásky a co nám zaclání vidět svět i život v hloubce i šíří celé pravdy Božího zjevení.

Mons. Josef Socha

Vatikánský rozhlas odvysílal rozhovor s lékařem několika papežů – papeže bl. Pavla VI., papeže Jana Pavla I., svatého Jana Pavla II. i papeže Benedikta XVI. – Renato Buzzonettim. V interview se dr. Buzzonetti soustředil zvlášť na svou službu lékaře sv. Janu Pavlu II. Zavzpomínal na dlouhá léta, v nichž byl jako lékař nablízku muži, který ve svém dlouhém pontifikátu ukázal tvář církve ve světle služby člověku, který bolestně prožívá drama svého života v bolestných traumatech konce 20. a začátku 21. století.

Pane doktore, jak jste prožíval svou službu nejvyšším pastýřům církve a co pro vás a vaši lékařskou praxi tato služba znamenala?

Uvědomoval jsem si, že být lékařem znamená být nablízku trpícímu člověku a pomáhat mu nést těžkosti a kříže jeho nemoci. Především je třeba, aby lékař při své praxi měl na paměti všechno, co patří k lidskému

životu. A k němu patří i smrt. Uvědomoval jsem si také, že k službě lékaře náleží i to, aby pomáhal umírajícím překročit práh mystéria – tajemství smrti. V něm se člověk dotýká i tajemství Boha, který se stal člověkem, aby nám svou smrtí na kříži otevřel plnost života ve věčnosti. Dá se říci, že smrt člověka je ikonou utrpení a smrti Ježíše Krista. Byl jsem velmi blízko sv. Janu Pavlu II. v jeho umírání. Byla to pro mě velká škola života vidět tohoto velkého pastýře duší a poutníka světa ze světa odcházet. Těžko se sděluje to, co mi bylo dopřáno i zaslechnout z úst tohoto velkého služebníka církve v posledních chvílích života. Kdo slyšel jeho poslední slova, která šeptal ve své rodné polštině, nikdy na to nezapomene.

Jakým byl sv. Jan Pavel II. pacientem?

Svatý Jan Pavel II. byl dobrý pacient. Často mě navštěvoval, spolupracoval se mnou a dovedl se rozhovořit i o svých zdravotních potížích. Nezatajil nic z toho, co jsem potřeboval vědět. Chtěl totiž být pro svoji službu co nejlépe a nejrychleji při síle. Snášel pokorně a s odvahou víry i nepříjemnosti spojené s lékařskou terapií. Nechával si vždy vysvětlit, co ho čeká, jaký má ta či ona léčba smysl a po krátké chvíli ticha a přemýšlení vždycky s ní souhlasil.

Co jste se od svatého Jana Pavla II., svého pacienta, naučil?

Především být dobrým lékařem a i to, že každý nemocný má svá práva i privilegia. Platí to i o papeži. V nemoci jsme si totiž všichni rovni. Není tu rozdíl povolání, služby a postavení. Naučil jsem se od svatého otce Jana Pavla přijímat těžkosti života s vírou. Setkal jsem se u něj vždycky s vírou pevnou a dá se říci i železnou. Byla to víra nezločná, která pomáhala tomuto muži církve nést těžkosti života od mládí až k odchodu z tohoto světa. Dávala mu sílu v náročnosti jeho pastýřské služby, služby velmi náročné a často spojené s velkými riziky.

Drazí nemocní,

a je po Vánocích. Mnozí lidé si zamnou ruce a řeknou: Konečně. Z ulic zmizely od popelnic poslední opelichané stromky, z obchodů se ztratila třpytivá výzdoba a řady Santa Clausů vystřídaly karnevalové masky a pomalu je budou vyměňovat velikonoční zajíčky a barevná vejce. Děti už zase řádně chodí do školy, místo aby se poflakovaly u televize – tak takhle se na svět dívají pesimisté a lidé bez naděje. Ale křesťan má mít naději, proto se přece Pán narodil v chudé stáji – aby přinesl naději. Narodíme se a umíráme a nad tím nemáme žádnou kontrolu. Ale důležité je to, co je mezi tím. A my můžeme slavit Vánoce. Vlastně – naší povinností je slavit Vánoce. Každý den. Protože existuje nekonečně mnoho způsobů, jak utrácet čas, ale ani jeden, jak ho vrátit zpátky.

Když se ráno probudíme s touhou milovat Boha a s ním všechny lidi, které potkáme – tehdy jsou Vánoce.

Když nás někdo urazí, pomluví, poníží a my mu odpustíme, zapomeneme a nabídneme pomocnou ruku – tehdy jsou Vánoce.

Když rozdáváme úsměv, laskavé slovo, porozumění pro druhé – tehdy jsou Vánoce.

Když si najdeme čas vyslechnout druhého, i když to třeba není zrovna ten nejlepší přítel, na kterého máme právě náladu – tehdy jsou Vánoce.

Když ulehčíme práci bližnímu, věnujeme mu svou pozornost a čas – tehdy jsou Vánoce.

Když včas zadržíme nevlídné slovo, pomluvu, lež – tehdy jsou Vánoce.

Když se zřekneme své pýchy a sobectví – tehdy jsou Vánoce.

Když nebudeme vykřikovat „Pane, proč zrovna já?“, ale ochotně odpovíme „Ano“, – tehdy jsou Vánoce.

Když vyslyšíme volání trpících, ubohých a opuštěných – tehdy jsou Vánoce.

Drazí nemocní, každý den máme spoustu příležitostí slavit ve svém srdci Vánoce. Stačí se kolem sebe dobře rozhlédnout a uvidíme dítě zabalené v plenkách a jeho Matku, jak jej objímá. Ale Maria chce objímat nás všechny, jen jí musíme dát příležitost. Možná právě teď, když se pomalu chystáme na začátek postní doby, možná právě teď přišla ta chvíle, kdy můžeme zkusit rozbít tu spirálu zla, která se kolem nás ve světě roztáčí.

A nejlepší na tom je, že nemusíme vykonávat žádné velké činy, ale Bohu stačí naše každodenní drobné práce, malé úsměvy, odpuštění, podané ruce. Pro vás, kteří máte pocit, že jste úplně na dně, že vás tady už nic hezkého nečeká, pro vás je důležité, abyste snili. A když budete místo sledování poplašných a děsivých zpráv ze světa správně snít o své budoucnosti, o budoucnosti svých dětí a klidně i o budoucnosti světa, Maria nám pomůže. A Bůh – Bůh nás neopustí. A my teď před sebou máme postní dobu, abychom se pokusili najít k Němu cestu.

Marie

JSEM TU S BOHEM PRO VÁS

„Z jedné věci se raduji: Naučila jsem se milovat nepřátele a snažila jsem se naučit tomu i sestry. A mnohé pochopily.

Učme se milovat Kristovým způsobem, protože jen to je láska. Všechno ostatní je sebeláska, tedy citlivost, domýšlivost, zkrátka docela obyčejná pýcha. Často bereme jako osobní urážku, když někdo nechápe naši dobrou vůli, když neocení naši dobrou snahu. Je to pýcha, vždyť přece vůbec nezáleží na tom, koho Bůh použije k naší výchově. Ta přecitlivělost vůči sobě musí pryč a Pán Bůh ji sám odbourává různým přehlížením, neuznáním. Cíl je tak blízko, je tak krásný, co na tom, jestli se nás cestou někdo nešetrně dotkne? Třeba o tom ani neví. Jen rány dávají tvar věcem i životu. Je jich hodně třeba, má-li se vytvořit umělecké dílo, a tím musí být náš život za každou cenu.“

Moji milí, dovolila jsem si využít „své“ místečko v dopisech, a pozdravit vás slovy Služebnice Boží sestry Elišky Pretschnerové OSF. Jistě vás potěší, že u nás probíhá diecézní část procesu jejího blahorečení. Možná jste ji i osobně znali. Narodila se v r. 1911 v Nových Zámcích v okrese Nymburk v rodině hraběcího lesníka, odkud si přinesla cenné a potřebné vlastnosti pro život a řízení svého nového domova, jímž se od r. 1930 stala Kongregace školských sester sv. Františka. Závěr svého bohatého života prožila v naší diecézi na Hoješíně u Seče, kde v r. 1993 i zemřela. V prostotě a pokoře sloužila sestrám, církvi a všem lidem, kteří jí byli na blízku. Ani v těžkých podmínkách a okolnostech, zvláště v době pronásledování církve a řeholí v době komunismu, neztrácela víru a naději a stále věrně a vytrvale šla vpřed a ukazovala cestu. Milovala Krista celým srdcem a milovala také celým srdcem lidi. Všechny, s kterými žila a kterým sloužila. Projevovala každému člověku úctu a pozornost k jeho potřebám. Milovala zvláště chudé a znevýhodněné lidi, měla soucit s trpícími. Její životní heslo „chci být malá“ znamenalo nestavět se do středu všeho dění, sloužit a milovat, odpouštět a znovu a znovu začínat.

Zdá se mi nejvhodnější přiblížit vám tuto naši vzácnou sestru právě teď, v době svatopostní, kdy prosíme o obrácení srdce a konáme skutky tělesného i duchovního milosrdenství. Vroucnější modlitba, půst a almužna z lásky k Ukřižovanému Ježíši přímo vyzařují ze stránek deníku, jemuž svěřovala sestra Eliška své osobní modlitby, myšlenky, předsevzetí i své důvěrné rozhovory s Ježíšem, svoje radosti i kříže. Měla je stejně tak, jako my všichni. Postulátorka procesu blahorečení, sestra S. M. Zdislava Nosková OSF, pro vás vybrala několik předsevzetí, které Eliščin deník vydal k našemu osobnímu povzbuzení i jako průvodce postním časem:

Z předsevzetí sestry Elišky:

- Protože jsem postavena do čela provincie (1954-1969 byla provinciální představenou), musím se snažit v první řadě o prohloubení vnitřního života i povedu k tomu i svěřené duše.
- Chci milovat všechny a mateřsky o ně pečovat. I k nesympatickým lidem a k těm, kdo mi působí obtíže, budu taktní a laskavá. Budu se snažit prolomit led kolem jejich srdce. Budu si připomínat, že i za ně zemřel Pán Ježíš na Kříži.
- Budu pečlivější v přípravě na svatou zpověď.
- V těžkých okolnostech budu spoléhat na pomoc Boží a nebudu si stěžovat lidem.
- Budu svědomitá v plnění svých povinností a dobře využiji času.
- Poprosím blízké sestry, aby mě upozornily na mé chyby.

- Budu se chránit úzkoprsého jednání a malicherného zaujetí. Budu sestry učit radostnému a velkorysému pohledu na život a jeho problémy.
- Chci ovládat svou nervozitu a spěch, aby tím netrpělo moje okolí.
- Chci se snažit o svatost zdravou, lidskou, přirozenou. Jsem v duši klidná a šťastná – chci jít za Ježíšem a milovat ho ve všech jeho bratřích.
- Největší neštěstí není, když lidské srdce puká žalem. Větší neštěstí je, když lidské srdce zkamení. A to může být tehdy, když místo ducha křesťanství je v něm jenom nenávisť a zloba, sobectví a bezohlednost.
- Nebudu se vyhýbat lidem, ale naopak, budu se snažit navázat s nimi kontakt, abych jim ukázala krásu křesťanství.
- Každý den večer se zamyslím: jak jsem dnes přijala ty, kteří se mnou chtěli mluvit?

Tento program opravdu není jednoduchý. Sama sestra Eliška vzpomíná na pár svých posledních roků: „Byla to léta, která mají bohatou pracovní náplň, ale nejsem si jista, že vše bylo konáno z lásky. Kolik to bylo těžkých chvil! Často jsem si říkala, že kdyby to nebylo pro Tebe, můj Ježíši, že bych to nedělala. Ale pod těmi ranami má duše sílila a rostla – díky za to, můj Pane!“

Moji milí, máme tedy co dělat, až jsem se z toho orosila ...

Ale nezapomeňme: nejsme na to sami!!!

Díky Eliško ☺

Lucie

Pokud se někdo z vás chce dozvědět více nebo se podělit o osobní zážitek se sestrou Eliškou, stačí navštívit webové stránky: <http://eliskaosf.cz>

Milí přátelé,

prožijeme dobu svatého postu s Kristem na jeho křížové cestě, která směřuje na Kalvárii a má své vyvrcholení o Velikonocích ve slávě Zmrtvýchvstalého. Proto je pro nás tato čtyřicetidenní doba dobou milosti, duchovního zrání a je prostoupena radostným očekáváním toho, k čemu díky Kristově vítěznému životu všichni směřujeme. Velikonoční Aleluja je vítězný zpěv nás lidí, protože do slávy nebe nás předešel Pán Ježíš se svými pěti oslavenými ranami, které si ponechal už po celou věčnost. Těmito ranami jsme uzdraveni a nalézáme v nich jasné perspektivy pro svůj život.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hřčková.

PS: Před vánočními svátky jsem úplně náhodou objevila Dopis nemocným z prosince roku 2011. Byl ještě bez čísla, protože šlo o první dopis obnovených Listů nemocným. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že od té doby uplynulo už rovných pět let. Jak čas letí, však nezaskočilo jen mě, ale i kolegy, kterým jsem o tom řekla. Už pět let (!) tvoříme společenství a potvrzuje nám to i množství došlých dopisů a vánočních přání, za která Vám opravdu moc děkujeme. Dovolte mi citovat z dopisu, který nám minulý týden poslala čtenářka, které bude v létě 95 let: „Z hradeckého biskupství dostáváme poštou z laskavosti otce biskupa Vokála dopisy pro nemocné a staré občany, za což moc děkujeme a těší nás, že jsme ještě poněkud na tomto světě k užítku. Dopisy chodí ve 2 svazcích, které si vzájemně půjčujeme. Děkujeme všem přispívatelům, otcům a bratřím a sestrám v Kristu...“

S vděčností přijímáme Vaše slova.

Anna H.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495063611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplat!